საქართველოს სახელმწიფო
ლიტერატურული მუზეუმი

ფონდის №

დოკუმენტი №

სანდრო ეფაკის ფონდი.

ლეჩხუმი მარჯანაზე ნაბეჭდი.

1. „ბოთანში" (მარჯანაზე ნაბეჭდი.) 2ჯ.
2. „ლამე ჩემს ბალში" (მარჯანაზე ნაბეჭდი)
3. „ეფაკი" (მარჯანაზე ნაბეჭდი).
4. ფუნდ ვადიოსაზოს სიყოყნლის ჯრი (მარჯანაზე ნაბეჭდი).
5. „ვალაჯეოონი" (მარჯანაზე ნაბეჭდი, ავეოლის სიყოა ჩრნოსეტოყი)
6. „ანრი ბრბოყნი" (მარჯანაზე ნაბეჭდი) 2ჯ.
7. „სადაც ვბოთლვარ, ვავზრდილვარ (მარჯანაზე ნაბეჭდი)
8. „სადრაჯოზე" (მარჯანაზე ნაბეჭდი)
9. „ლოგიბა მიშელ" (მარჯანაზე ნაბეჭდი)
10. „მჭეფლის სიმღეფი" (მარჯანაზე ნაბეჭდი)
11. „ლანინის ლრობა" (მარჯანაზე ნაბეჭდი).

რიგითი №	25494 ~~107~~.
ფურცლების რაოდენობა	12ჯ.
ძველი №	1334/82-92

25494 1337/82
~~107~~
~~88~~ 1
~~77~~
~~84~~

ბ ო მ ო ნ შ ი

ჩინგის-ხანის ეროს ეანგრეულა თითქოს ბომონი,
ეა ნანგრევებში აჩრდილები კერპთა ეაძრწიან,
განწირულები მოუსმენენ ვირთხების ორკესტრს,
ღმერთთა ღმერთს- ზევესს ეძახიან- ხმას მიაწვდიან.
როცა ნანგრევზე ზევისი ძლივს აიმართება,
გამოცოცხლდება ბომონი ეა ხმაური ისმის,
ღმერთები ბჭობას გამართავენ ვითარებაზე,
პოსეიდონი ზევესისკენ სიტყვას გაიისვრის:
-ზევესს, გვასმინე, ნეტა ღმერთებს რა ეაგემართნია,
ზღვათა ღმერთს, ზღვა რათ მეურჩება, როგორ მიბედავს,
ჩვენზე ძლიერი ნუთუ კიდევ ვინმე არსებობს.
მე არაფერი აღარ მესმის,- ვერავის ვხედავ...
- ზევესს, გვასმინე, ჩვენ ტაძარი ვინ ეაგვინგრია,
მე, ჰერკულესი, გმირთა-გმირი, რათ ვარ უძლური,
ჩაგრულთ ვმფარველობ, მე კი ვძულვარ ღარიბ-ჩაგრულებს,
მიტომაც მე ეღეს გულს მიღვივის მათეამი შური...
-ზევესს, გვასმინე, ეს რა მეხი თავს ეაგვტეხია,
მე, აფროდიტას, რას მერჩიან, სიყვარულის ღმერთს,
ამვლეე-ჩამვლელნი მე სახეში რათ მაფურთხებენ,
რა ეავაშავე, რომ არავინ აღარ მაღიდებს.
-ზევესს, გვასმინე, მე ჰასტს, ცეცხლის ღმერთს რას მერჩიან
ეღეს ჩემს ბრძანებას ქვეყნად ყველა გაეაჩვია...
-ზევესს, გვასმინე, მე ხომ შენი ჰერა ვარ ჰერა,
ეს სიზმარია, სინამვდილეი მე ეს არ მჯერა...

ხ მ ე ბ ი:

ზევესს, გვასმინე, ზევესს, გვითხარ, რა ეაგვემართა.

ზ ე ვ ე ს ს

მისმინეთ, გეტყვით,- ჩამოუშვა სიკვდილის ფარეა,

ჩვენ ლავიღუპეთ, ღმერთი თურმე ხალხი ყოფილა.

ა რ მ ა ჩ ი

-მაშ, თუ ასეა, მე, არმაჩი, ხალხს არ ლავუთმობ,
ჭეი, არესი, წამოდექი, ხელი ხმალს იკარ,
შემოკრბით ყველა ჩემს კარშემო, ხალხს კულს კავუპობთ.

ხ მ ე ბ ი:

ეყუილი ცლაა, ხმალი ქარქაშ აღარ ცილდება,
ჩვენ ლავიღუპეთ, ჩვენ ლავიღუპეთ..

1334/83 3 78

ღამე ჩემს ბაღში

რამდენი მქონდა ღამე უძილო,
და რამდენი გზა გამოვიარე,
ღამე ქვესკნელად სჩანდა უძირო,
განცდებიც ღამით მქონია მწარე.
აღლა ბაღშია ღამე სხვაფერი,
ცა ვარსკვლავებით შემოჭედილი,
დავდივარ ღამით ბაღში და ვმღერი,
ცილან შუქსა მფენს ოქროს წერტილი,
ჩემს ბაღში როცა შემოდის იგი
ღია სარკმელთან მოიკალათებს,
ღამის ნიავი და ჩემი წიგნი
აღარ ხვდებიან მტრულად ერთმანეთს.
შორით სხვა ქვეყნის მოსჩანს უფსკრული
და ნაპრალამდე ღამე გამსკდარა.
ჩემს ბაღში ღამით მიტოკავს გული
და სარკმელს ღამით არ ვხურავ არა.

1334/84 91 ~~79~~ 4 87

ეული

ვიყავ ეული /
ცანჯვას ჩვეული,
ღამეთეული,
ფერიალეული,
ეულთა შორის
~~ამ~~ვიყავ ორჩეული,
ოცნების მხარეს
~~ვიყავ~~ 67 ხელი წვეული
ლაღად მქროლავი,
ფრთებაწეული,
მცერი მყოლია
ბევრჯერ ძლეული,
უკუქცეული,
წინ მივილტოლი,
ვიყავ გრძნეული
ბრძოლის პოეტი
სანერო ეული.

1334/85

5
80
88
92

ჩუნი გაჩირაგის სიცოცხლის კარი.

მე "ქარხნის ჭრიუმფს" ვუთხგავი ლექსებს
და "საყვირის" ხმაც ბევრს გავაგონე,
ზოგმა მაუგა, ჭარბაიაც მაქეს,
მე არ ვმურავი მაინც ძაღ-ლონეს,
რომ ქარხნის ჰანგგე ამეწყო ქნარი,.
ზოგს ჩემი ლექსი ღლესაც აღონებს.
გაგაფხულია, ჩვენი მთა-ბარი
მოკაგმულია ვით ღეღოფალი,
ჩუნი გაჩირაგის სიცოცხლის კარი,
აღარ ვინანებ, არა და არა,
რაღგან ოცნებას მე ვემბორე...
ჩუმცა მცირე არის ჩქმული,-
არ კმარა.

1923

1334/86 4 6.

გაღაქტიონი

მზის ღაბნეღება [illegible]

არავის სჯერა,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

სიკვდილის სიკვდილს ქადაგებდა

მისი სიმღერა;

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ღადუმდა გული, მაგრამ ვინ თქვა,

იგი მკვდარია?!,

როცა მის მკერდში ღექსი [illegible]

გადაქცეულა?!.

მისი ღექსები გაზაფხულობს,

მუდამ ღარია,

მეხდაცემული მუხა კვლავ ღგას,

არ წაქცეულა!..

მოსკოვი. 18 მარტი 1959 წ.

1334/87

70 7

79

ჰანრი ბარბიუსს

კეთილი იყოს
შენი ნახვა
ჰანრი ბარბიუს.
მოგესალმებით
ფრანგ ეიე მწერალს
და ძვირფას სტუმარს.
როცა ჩახეიავ,
ჰანრი, უბის
წიგნაკში ეღიურს,
შენ მოიგონებ,
ვისაც შენი
სახელი უყვარს:
გვიყვარხარ ძმაო
ქართველ მწერლებს,
ოაყვანისმცემლებს
ფრანგი ხალხისა,-
მისი აწმყოს,
წარსულ ეიეების,
და გჯერა, რომ შენ,
ვით ჩვენ, გული
სიამით გიცემს
ჩვენი შეხვეერით,
ხელებგაშლით,
ვით ძმასთან
ძმების.
მოგაგონება
სამხეერო გბა
და ეარიალი,

იალბუზის მთა
ცაიანვიილი,
თერგის ღრიალი.
ძმაო, ბარბიუსს.
თქვენთან კიდევ
ვნატრობთ შეხვედრას,
ეგებ პარიზში
ვინახულოთ
ჩვენ ერთმანეთი
ამიგარ კოშუნას
ფრანგი ხალხი [illegible]
თუ შორით ხედავს
იაახლოვებს
გვჯერა მათი
მას საფრანგეთში.

1337/88 9 #1

[illegible]

~~სადაც ეშობილვართ, ჯავზრდილვათ~~...

(ბიბაძვა რ.ერისთავის ლექსის "საბშობლო ხევსურისა")

სადაც ეშობილვათ, ჯავზრდილვათ,
    სად თავი კაცად ვიცანით,
სად შთები ცაში აბვდილან,
    ჩემი საბშობლო ის არი...

სადაც ჩვენ ტარად ჯვერონია
    ფოლადის ტელის ფიცარი,
სად ღიად ონმენის მზით ჯავთბით,
    ჩვენი საბშობლო ის არი.

სად მამა-პაპას უვლია,
    ძვალნი უკაფავთ მტრისანი,
სად მუდამ ჯაზაფხულია,
    ჩვენი საბშობლო ის არი. -

სადაც ზარი რეკს კრემლიდან,
    ღიად ოქტომბრის ის ზარი, -
ბედნიერების სამდარო, -
    ჩვენი საბშობლო ის არი.

1334/89 10

ს ა ე ა რ ა ჯ ო ბ ე

საბარელ ღაშეს,
შუაღაშეს,
ღაშეს ქარიანს,
მთიანს,
კლდიანს
და ჟღრანიანს
გბას არ მიელი,
სად არე-მარე
დაუფარავს
შინდს სიბმარიანს,
სადარაჯობე, ხშელში თოფით
დგას არმიელი.
დაღლილი, თოფბე
დაყრდნობილა
თავჩაქინდრული,
მყისვე აფხიბლებს
შეკნება და
კონება ფრთხილი,
მოიფშვნეტს თვალებს
შორს გასცქერის
და გაიხარებს,
რომ იგი იცავს თვის მკერდით
მშობლიურ მხარეს.

1334/90 11,

ლუიზა მიშელ

იყო მებრძოლი, მოუსვენარი
მოხმარტის ფალი და კომუნარი
ამოვარდნილი, როგორც ტიტალი,
ქალი მედგარი, დაუდეგარი.
ლუიზა, - აი, სახელი მისი,
მოგონების ხმას ყოველა მთა-ბარად,
ყველგან მიპქონდა ბრძოლის ხალისი,
სისხლი გულიდან სდიოდა ფვარად.
მისი სახელი დარაჯად უდგას
ეიდი ოქტომბრის აფმდგარ კომუნარს,
ლეს ლედამიგის რომ ფლობს მესამედს, -
რომ ეყფლება მთლად ჩვენს პლანეტას.

მჭედლის სიმღერა

ჩემი ჩანგი ცეცხლი არის,
ცეცხლში იშვა ჩემი რწმენა,
ცეცხლში არის ჩემი ბედი,
სიხარული, ამომფრენა...
საბერველი ქშინავს, ქშინავს,
ტუზტუზა ცეცხლს უმღერს ნანას,
გრდემლიზედა ვსქელ ჯაბთა ყოფნის
და მომავლის გამოცანას...
ბრძოლის ჟანგზე მარად ვმღერი
და ვიამებ გულის ცივილს,
საბერველის ქშინვას ვიტან
სულის კვნესას სულის კივილს!
ქშინავს, ქშინავს საბერველი
გრდემლიზედა ვსჭედ ნეტარებას,
მშრომელ ხალხის ნაცვრა სურვილს,
სიყვარულს და მისწრაფებას...
მაშ ჩადექი მკლავში ძალავ.
მომავალი ვსჭედოთ გრდემლო,
არ ჩაგვიქრეს ცეცხლის ალი,
დაუბერე საბერველო!

სანდრო ეუღი.

ამონაბერი გაზ. "კომუნისტი"-დან 1920 წ. № 17,
ოთხშაბათი, 7 ივლისი.

1334/92

ლენინის დროშით

ყოველ ნელიწადს
    ვუმღერით მას
    ამ ჩვენს სიმღერას, -
მის მზიურ სახელს,
    ყველგან ნაქებს,
    ყველგან სანაგრელს.
მისი ყოველი
    სიტყვა იწვევს
ჩვენს გულში ღელვას,
    მისი სახელი,
    ვით მზე ყველგან
    ნვდება, ანათებს.
ლენინის დროშას
    ჩვენ არ დავხრით,
    დროშას ცეცხლის ფერს!
    გმირო თაობავ,
    სმენა იყოს
    ყველა ქვეყნიდან!
სანამ ოქტომბრის
    მზე თვის სხივებს
    ყველგან არ მოჰფენს,
ველით თავდასხმას
    მოსისხლე მტრის
    ბანაკებიდან.
მაშ ნინ, ლენინის მზიურ დროშით
    გმირო თაობავ,
გადაშლილია შენს ნინაშე
    შრომის ქვეყანა,
ჩვენი პარტია ხალხს გაუნევს
    ნინამძღოლობას,
ვინც ბნელეთიდან
    ქვეყნად ცეცხლი ამოიტანა.